

Jacobsens side, men der må da være andre anstændige partier her i Folketinget.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg vil gerne bekræfte, at jeg mener det, og jeg tror desværre, fremtiden kommer til at vise, at jeg har ret; men så er det nok for sent.

Og jeg mener det, fordi boligministeren ikke kan gå ud den ene dag og sige, at der skal en uvildig undersøgelse til. Selv om vi har fået en anden boligminister, som er en integreret del af bevægelsen og familien, kan han ikke meddele Boligudvalget, at de tilsagn, vi fik fra den tidligere boligminister, vil man ikke længere leve op til.

Og så vil jeg gerne anholde det, boligministeren sagde. Der er ingen, der fratager hr. Jørgen Andersen mulighederne for at gøre alt det, som han både har gjort og har tænkt sig at gøre. Den eneste forudsætning er, at den kommune, hvor Tingbjerg ligger – jeg går ud fra, at det er Københavns Kommune, men det kan godt være en anden – synes, at det arbejde, hr. Jørgen Andersen foretager, er så fornuftigt, velbegrundet og socialt rigtigt, at den vil yde de penge, det koster. Det er den eneste betingelse, der skal opfyldes.

Det sidste, jeg vil sige, er, at når jeg nævnte Frederiksberg Kommune, skyldes det, at det forekommer mærkeligt, at man taler om de tilsynsmyndigheder, Folketinget har vedtaget at oprette, og så udelukker den ene tilsynsmyndighed. Uanset om Frederiksberg Kommune har rettet henvendelse eller ej, bør den selvfølgelig være med som den ene tilsynsmyndighed.

Og boligministeren kan altså ikke snakke sig ud af datoforløbet. Boligministeren arbejdede med dette forslag, og boligministeren har offentligt sagt, at han første gang blev bekendt med de henvendelser, som havde ligget i ministeriet siden sommeren, da han læste Jyllands-Posten.

Boligministeren (Ole Løvig Simonsen):

Jeg løber sandelig ikke fra noget, jeg prøver bare at holde fast i tidsforløbet, da lovforslaget blev fremsat.

Men selv om de ting har ligget på bordet, har de ikke forandret noget; for det, jeg sagde til fru Kirsten Jacobsen, er, at det, vi gør med lovforslag nr. L 51, er at lovliggøre det, vi lovede i 1986, og det, vi ser på, er sammenkædningen af tingene. Det kan godt være, fru Kirsten Jacobsen

får ret – det vil jeg slet ikke afvise – men hvis fru Kirsten Jacobsen har ret, griber boligministeren ind, det er vi enige om. Fru Kirsten Jacobsen vil gerne gribe ind i dag, men jeg gør det først, når undersøgelsen er færdig og jeg har konstateret, hvad der skal rettes.

Og så var der igen spørgsmålet om de sociale aktiviteter. Det er afgørende, at de ting kan fortsætte. Det kan godt være, fru Kirsten Jacobsen ikke kan lide, at jeg giver boligsikring eller eventuelt boligydelse, alt efter hvilken gruppe der er tale om; det vil jeg ikke afvise. Her har vi forskellige holdninger, og det er fair nok. Men de ting, som fru Sonja Mikkelsen tog op, og som blev understøttet af hr. Villy Søvndal og hr. Keld Albrechtsen, viser klart, at her har vi nogle tiltag, der er afgørende for, at de mennesker, der bor i de områder, også kan få nogle udfoldelses- og aktivitetsmuligheder, som er væsentlige for, at det netværk, der er, kan opretholdes.

Nu tror jeg ikke, det hjælper så meget; men lad mig alligevel sige til fru Kirsten Jacobsen, at uden skellig årsag skal man ikke mistro nogen. Skulle vi nu ikke få den undersøgelse gjort færdig? Og når undersøgelsen er færdig, og når jeg har draget mine konklusioner, kan fru Kirsten Jacobsen og andre forholde sig til, om ministeren holder sine løfter.

(Kort bemærkning).

Kirsten Jacobsen (FP):

Dengang vi havde den samme regering, men med en anden boligminister, var der jo ikke grænser for, hvordan man skulle skride ind over for et andet boligselskab, da tilsynsmyndigheden bad om det. Og det, jeg kan konstatere nu, er, at der er en væsentlig forskel på, hvordan den tidligere og den nuværende boligminister mente man skulle skride ind.

Jeg går ud fra, at den tidligere boligminister også havde den opfattelse, at man ikke skal mistro nogen uden skellig grund. Jeg synes blot, at de dokumentationer, der er kommet frem om uortodoks bankvirksomhed m.m., er skellig grund.

Så vil jeg igen anholde det, boligministeren sagde. Hvis sociale og kulturelle fritidsaktiviteter er så gode og nødvendige for samfundet, må man gå ud fra, at det kommunale selvstyre er sin opgave så voksen, at det også bevilger de penge, der er nødvendige for at foretage de aktiviteter. Det skal ikke være sådan, at man kun kan foretage den slags aktiviteter, hvis man dels har et sugerør i lommen på de lejere, som